

dan b.v. de menselijke gestalte" (blz. 128). Inderdaad, de door den schrijver doelbewust gekozen weg is nog nooit eerder ingeslagen! Doch welke werkelijkheid bedoelt hij? De nadere omschrijving in de verschillende normstellingen met „gewoon" brengt niet meer licht. Dat zij een modus is, die zich op duizenderlei wijzen manifesteert, dat een kunstenaar voortdurend zijn eigen werkelijkheid schept, schijnt hij zich niet gerealiseerd te hebben. Evenmin dat het lelijke in een beschouwing over het wezen der kunst een faktor van grote betekenis is, waarin smart, ontzetting, vrees tot uiting kunnen komen. Dit lelijke is de schoonheid andersom en geenszins aesthetisch neutraal of buiten het onderzoek naar de gronden der aesthetische waardering vallend, gelijk op blz. 180 vermeld staat. Of staan Grünewalds Piëta, Rodins La vieille Heaulmière, Van Goghs Schoenen buiten het gebied der kunst? Neen, zelfs Dr. Piccardts afgrenzing hiervan is onhoudbaar, omdat kunst nog iets anders dan schoonheid beoogt.

En wat tenslotte, na deze beschouwingen van algemene aard, de hoofdstukken van norm-bepalende strekking betreft, hierin is voor de verschillende gebieden der kunst te machinaal hetzelfde werksysteem toegepast om niet de indruk van iets bloedeloos te maken. De behandeling van de muziek en haar schoonheid uitgezonderd, waarbij kennis niet geheel zijn muzikaal gevoel heeft kunnen neutraliseren, volgen we Dr. Piccardts kunstontledingen als de verrichtingen van een chirurg. We weten zo langzamerhand waartoe dat alles dient, omdat we, door herhaling, het verloop en het resultaat der operatie reeds hebben leren kennen. We zien tenslotte alleen nog de min of meer handige hantering van het lancet, totdat we plotseling tot de ontdekking komen, dat de patiënt, in casu de kunst, de geest heeft gegeven. En verbaasd zijn we er niet over, want hoe vernuftig en schijnbaar gedegen de heer Piccardt zijn theorieën opgebouwd mag hebben, das alles ist ein Turm zu Babel, wenn es die Liebe nicht vereint.

F. P. HUYGENS

RICHARD MINNE, In den zoeten inval. Brugge, De Garve, 1936.

„Betrouw u niet op beeldekens en borden.
Iedere herberg heeft het hare, maar 't bedriegt.
Hier schuilt een nijdas, oud aan 't worden,
die solo speelt en somtijds liegt."

In deze strofe, die als motto aan „In den zoeten Inval" — een herdruk van den in 1927 door Herreman & Roelants te Brussel uitgegeven bundel — voorafgaat, vindt gij den dichter Minne ten voeten uitgeteekend. Dat beduidt o.a., dat gij u ook op dit uithangbord niet moet betrouwen. Het is „In den zoeten inval" lang niet alles even zoet en de waard. . . . liegt somtijds, d.w.z. als hij voorgeeft, dat hij de waarheid niet spreekt. Want even